

[Rager.]

naturligvis gerne vil Enighed, men det ærede Medlem maa ikke tro, at Enighed kun kan opnaas ved, at det ærede Medlem faar alt, hvad det ærede Medlem vil have — der maa Forhandlingsvilje til fra begge Sider.

Alfred Jensen: Ministeren mener, at mine Udtalelser om det indkaldte Mandsskabs økonomiske Forhold er uberettigede, og han paastaar, at den Ændring, som blev Forsorsgsloven til Del i Sommer, har vist sig at virke særdeles tilfredsstillende. Vi var dengang Modstandere af en saadan Form for Forsorg for de indkaldtes Familier, og vi paatalte dengang, at man stadig bibeholdt Skønsprikket. Jeg vil ikke indrømme, at den Ordning, man dengang gennemførte, har vist sig at virke tilfredsstillende; jeg mener, at den i høj Grad virker generende. Saa længe man bibeholder Skønsprikket, bliver man nødt til at gennemføre et Posekiggeri, som de paagældende, der søger om Hjælp, føler sig generet af. Man burde efter min Mening i højere Grad gaa over til at yde de paagældende nogen Erstatning for Indkaldelsen og yde den uafhængigt af Skønsprikket, yde den uafhængigt af Socialkontoret. Det, jeg fremdrog her i Dag, var nu fortrinsvis Soldaternes Lønning, fordi jeg mener, den er for lav, og jeg mener ikke, at det indkaldte Mandskab, som ikke kan komme i Betragtning i Henhold til Forsorsgsloven, faar tilstrækkelig Løn, saa at de er i Stand til at afholde Udgifterne til de nødvendige Livsforhold. Derfor mener jeg, det er nødvendigt, at Lønningerne forhøjes. Det er det, jeg har fremhævet.

Der er andre Ting, man kunde tage frem i Forbindelse med disse Indkaldelser, men det har jeg gjort tidligere. Da jeg nu har Ordet, vil jeg imidlertid gentage, at jeg synes, det var rimeligt, om man sørgede for, at det indkaldte Mandskab blev sikret Genantagelse i den Plads, de tvinges ud af, det er da det mindste, man kan yde de Mennesker, som nu trækkes ud af deres Erhverv. Jeg ved, at mange er blevet forhindret i at optage Arbejde, fordi de er indkaldt og ikke er klar over, hvornaar de bliver hjemsendt. Der var vel intet i Vejen for, at man kunde sikre dem, der blev indkaldt, Genantagelse, naar de er færdige med deres Tjeneste for Samfundet.

Hedtoft-Hansen: Der vil i Udvalget blive Anledning til at fortsætte Diskussionen om Enkeltheder vedrørende Lovforslaget, og jeg har derfor ingen Bemærkninger at gøre til de udvalgsberettigede Partiets

Ordførere, men den ærede kommunistiske Taler (Alfred Jensen) fremkom i sin første Tale med en Bemærkning, som jeg har sidet og tænkt paa, siden den blev fremsat, og som jeg tror det vil være interessant at faa uddybet en lille Smule. Han gav den Oplysning, at naar man fra kommunistisk Side var imod det foreliggende Lovforslag, var det ikke, som han sagde, fordi man var Modstander af militær Værnepligt; naar man i sin Tid havde stemt imod 1937-Ordningen, skyldtes det ogsaa, at man var Modstander af Danmarks *Udenrigspolitik*. Jeg har siddet og spekuleret over den Bemærkning, den har egentlig en dybere Betydning — naar den fremsættes af en Ordfører, maa den vel ogsaa have en Mening. Jeg vil derfor gerne stille et enkelt lille Spørgsmaal til det ærede Medlem Hr. Alfred Jensen: Hvad er det, det danske kommunistiske Parti har været utilfreds med i den udenrigspolitiske Linie, Landet har fulgt siden 1937 og ogsaa for den Tid? Jeg beder det ærede Medlem besvare dette Spørgsmaal.

Carsten Raft: Den højtærede Minister opfattede det ærede Medlem Hr. Alfred Jensens Betragtninger over de værnepligtiges Understøttelse som et Ønske om at komme væk fra Socialkontorerne og over til særlige Kontorer. Det var vist ikke det ærede Medlems Mening. Det er min og mit Partis Mening — den blev fremsat under Behandlingen af Lovforslaget om Understøttelse af værnepligtige og deres Familier, der blev behandlet i Foraaret —, at det er nødvendigt, at der ikke i denne Sal siges noget ondt om de Folk, som er nødt til at ty til Socialkontorerne paa Grund af deres Vanskeligheder. Der foregaar i det danske Samfund en Kamp for at holde sig fri for disse Socialkontorer. Titusinder af de unge, der kommer i Betragtning her, har med Offervilje og Vovemod klaret sig i denne Kamp, og de skal ikke føres ind paa Socialkontorerne, fordi Staten paakalder deres Arbejdskraft i en saa vanskelig Tid som denne. Jeg tror, det er en rigtig Betragtning, og Københavns Kommune har ogsaa anerkendt den ved at oprette et særligt Kontor for de indkaldte. Kontorordningen er blevet sprængt, det indrømmer jeg, men netop fra Folk, der har søgt til Socialkontorerne, har jeg faaet at vide, at til Trods for strenge Ordre fra Københavns Kommune behandles Anmodninger om Understøttelse ofte ud fra et Transsynspunkt, altsaa ud fra et forkert Synspunkt. Der kommer jo adskillige andre Spørgsmaal om Arbejdsløshed paa Grund af Krigen. Mon det ikke var paa Tide at